

Arrest

nr. 54 024 van 30 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten, en van Tsjetsjeense origine te zijn.

Uw partner P. T. {...} (O.V. 6.453.177) heeft het staatsburgerschap van Oekraïne, maar ze kende nooit problemen in Oekraïne. Jullie problemen in Dagestan (Russische Federatie) begonnen op 26 maart 2009. Gemaskerde mannen kwamen jullie huis binnengestormd. U en uw vriend Valid werden geblinddoekt meegenomen in een minibus. Ze sloegen jullie. U werd beschuldigd van artikel 208 en artikel 222 van het strafwetboek van de Russische Federatie. U werd gearresteerd omdat ze zagezegd wapens en munitie bij u hadden gevonden. U werd pas vrijgelaten op 15 april 2009. Bij uw vrijlating had u nog een kapotte lip, en blauwe plekken op uw lichaam. U ging bij uw vrijlating naar de

dokter in de polykliniek. U wou pillen, en ook zalf om op de blauwe plekken te smeren. Uw partner hielp u met zalf smeren. Uw vader had 10.000 euro betaald om u vrij te krijgen. Bij uw vrijlating moest u documenten ondertekenen. U weet niet welke documenten het waren. U moest niet voor een rechtbank verschijnen. Op 28 april 2009 kwamen mannen in camouflage-uniformen. Het paspoort van u en uw partner werd dan op 28 april 2009 meegenomen. U kon vluchten via een raam van zodra u die mannen zag aankomen. U vluchtte naar uw tante in Osmanyurt. Ze schoten, maar ze konden u niet pakken. Ze namen uw vader mee. Uw vader kwam pas thuis op 03 mei 2009. U hoorde niet dat hij geslagen was. U zag uw partner pas terug op 25 juni 2009, op de dag van jullie vertrek. Op 05 mei 2009 hebben ze een huiszoeking gedaan in jullie huis. Ze zochten u. Ze hadden geen huiszoekingsbevel.

U verliet Dagestan (Russische Federatie) op 25 juni 2009, en u reisde met een bus naar Moskou (Russische Federatie). Vanuit Moskou reisde u met een andere bus richting België. Jullie hadden nergens een persoonlijke paspoortcontrole. U kwam België binnen op 29 juni 2009 in het gezelschap van uw partner P. T. {...} (O.V. 6.453.177), en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 29 juni 2009.

B. Motivering

U geeft aan dat u problemen kende in Dagestan (Russische Federatie) omdat uw autoriteiten uw vriend Valid in de gaten hielden omdat die de rebellen zou helpen, en u geeft aan dat u omwille van die reden beschuldigd werd van wapenbezit (CGVS, p. 4 en 13). Er dient echter te worden opgemerkt dat in dit verband enkele tegenstrijdigheden opduiken tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw partner die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag volledig ondermijnen.

Ten eerste geeft uw partner aan dat u bij uw vrijlating op 15 april 2009 **geen uiterlijke sporen van slagen had**, en stelt ze uitdrukkelijk dat ze **geen uiterlijke sporen gezien heeft, en geeft ze aan dat u zei dat u geen verzorging nodig had** (CGVS, p. 7). U stelt daarentegen tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u bij uw vrijlating op 15 april 2009 **nog steeds een kapotte lip had, en blauwe plekken op het lichaam** (CGVS, p. 9). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd gaf u aan dat uw partner zelf zalf smeerde op een wonde in uw nek, en dat ze u hielp zalf smeren op de blauwe plekken (CGVS, p. 9), hetgeen erop wijst dat ze wel degelijk op de hoogte zou moeten zijn van uw uiterlijke verwondingen.

Ten tweede geeft uw partner aan tijdens haar interview voor het Commissariaat-generaal dat u bij uw vrijlating op 15 april 2009 documenten heeft moeten ondertekenen, maar dat ze niet weet wat u getekend hebt (CGVS, p. 8). Tijdens haar gesprek voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf uw partner echter aan dat u bij uw vrijlating **documenten moest tekenen in verband met samenwerking met (de overheidsinstantie) OMON** (DVZ, vragenlijst : 3.5). U stelt daarentegen tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u bij uw vrijlating op 15 april 2009 documenten moest tekenen, **zonder te weten welke documenten dat waren** (CGVS, p. 10). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd gaf u aan dat niemand van jullie de inhoud kende van deze documenten aangezien ze dat niet lieten lezen (CGVS, p. 10), hetgeen niet afdoende is om de verklaringen van uw partner te weerleggen.

Ten derde geeft uw partner aan tijdens haar gesprek voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat op 28 april 2009 alweer **gemaskerde mannen** jullie huis binnen vielen (DVZ, vragenlijst, 3.5). U stelt daarentegen tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat op 28 april 2009 mannen in camouflage-uniform bij jullie binnenvielen **die niet gemaskerd waren** (CGVS, p. 10). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd gaf u aan dat ze deze keer absoluut **niet gemaskerd** waren, en u geeft er bovendien bij aan dat ze enkel op 26 maart 2009 gemaskerd waren, en dus niet op 28 april 2009 (CGVS, p. 11), hetgeen niet afdoende is om ook deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Ten vierde geeft uw partner aan tijdens haar interview voor het Commissariaat-generaal dat er een huiszoeking werd uitgevoerd op 05 mei 2009, waarbij **een huiszoekingsbevel** werd getoond aan haar schoonvader (CGVS, p. 10). U stelt daarentegen tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat ze **geen huiszoekingsbevel** toonden en u stelt uitdrukkelijk dat ze zoiets nooit tonen bij jullie (CGVS, p. 12). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd gaf u aan dat u daar niets van weet aangezien uw vader u niet informeerde (CGVS, p. 12), hetgeen niet afdoende is om dit te weerleggen.

Concluderend kan dan ook gesteld worden dat, gezien deze inconsistenties in de verklaringen van u en van uw partner, er in ernstige mate kan getwijfeld worden aan de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde feiten.

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal tenslotte ook dat u vanuit Moskou naar België bent gereisd, en u geeft aan dat u onderweg geen persoonlijke paspoortcontrole hebt gehad aan de grens (CGVS, p. 6). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de

Schengen-zone zeer strikte en **persoonlijke** paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Concluderend kan dan ook gesteld worden dat het weinig geloofwaardig is dat u volgens uw verklaringen wel zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat tevens het vermoeden dat u uw internationaal paspoort (u legde de Belgische asielinstanties noch uw binnenlands paspoort, noch uw internationaal paspoort voor) bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet verder betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde onmogelijk besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat eveneens in het kader van de asielaanvraag van uw partner P. T. {...} (O.V. 6.453.177) werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde rijbewijs bevat informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot uw concrete problemen. Derhalve wijzigt dit document niets aan de bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde brief van uw advocaat bevat volgens uw verklaringen (CGVS, p. 3 en 4) de vraag van uw advocaat om u te komen bezoeken en de vraag waarom u werd geslagen bij uw aanhouding. Er dient echter te worden opgemerkt dat ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van deze brief. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is gevoegd, blijkt immers dat medewerkers van de Orde van Advocaten van de Republiek Dagestan op 28 juni 2010 verklaarden geen gegevens te hebben teruggevonden over een in Khasavyurt gelegen advocatenbureau met de naam "Svoboda" (Vrijheid) en evenmin informatie hebben teruggevonden over een advocaat met de naam A. R.U. {...}, hoewel alle geregistreerde advocaten in de stad Khasavyurt bij hen geregistreerd staan. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde antwoord van het parket gericht aan uw advocaat bevat volgens uw verklaringen (CGVS, p. 3 en 4) de informatie dat u beschuldigd werd van overtreding van de artikels 208 en 222 van de strafwet van de Russische Federatie. Gezien hetgeen hierboven staat, kan aan de authenticiteit van deze brief van het parket eveneens ernstig worden getwijfeld. Bovendien blijkt uit uw verklaringen evenals uit dit document zelf dat deze antwoordbrief niet gedateerd is, hetgeen nochtans inherent is aan een officieel document (CGVS, p. 5). Verder blijkt dat dit document niet over een officiële hoofding beschikt, en dat er geen sprake is van het nummer dat uw zaak bij het parket is toegewezen (CGVS, p. 5). Bijgevolg veranderen beide documenten evenmin iets aan de bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.1.1 Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.2 De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift vooreerst voor dat rekening moet gehouden worden met de mensenrechtensituatie in Dagestan.

2.1.4. Waar verzoeker vooreerst verwijst naar de algemene toestand in Dagestan benadrukt de Raad dat het aan de asielzoeker toekomt om een *persoonlijke* vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. In die zin volstaat het dan ook niet louter te verwijzen naar een algemene situatie in het land van herkomst om aan te tonen dat men in het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Afgezien van de algemeen heersende toestand in het land van herkomst,

moet verzoeker dus in elk geval aannemelijk maken dat hij individueel vreest voor vervolging of dat hij risico loopt op ernstige schade aan de hand van een coherent en geloofwaardig asielrelaas. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal erkent dat er problemen zijn op het vlak van veiligheid voor iedereen die gelieerd wordt met de rebellenbeweging. Evenwel blijkt dat het feit dat de rebellenbeweging nog vaak gelinkt wordt met de rebellie in Tsjetsjenië, dit niet tot gevolg heeft dat acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie wordt ondernomen. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

2.1.5. Verzoeker is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing en tracht in zijn verzoekschrift de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen.

2.1.5.1. Inzake de tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over uiterlijke sporen van slagen bij verzoeker, argumenteert verzoeker dat hij inderdaad blauwe plekken in de nek had en dat hij naar de dokter is gegaan zonder medeweten van zijn vrouw om medicatie of zalf te vragen. Toen verzoeker de zalf aanbracht, kwam zijn partner toevallig voorbij en zij stelde voor hem te helpen. Op haar vraag naar de oorzaak van deze blauwe plekken, antwoordde verzoeker dat het kwam door het dragen van zware kisten. Zijn partner stelde geen verdere vragen. Hij wou ook niet dat zijn partner wist van de mishandelingen omdat zij zwanger was en hij schrik had dat zij bij hevige emoties er problemen zouden kunnen optreden met de zwangerschap. Verzoeker betoogt voorts dat de kwetsuren aan zijn lip minuscule waren en het nauwelijks op te merken was. Bovendien maakt het ook deel uit van de cultuur en gewoonten van verzoeker om niets te zeggen aan de partner omdat men zijn gezin wil beschermen.

2.1.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat waar verzoeker in zijn betoog een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas, het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

De Raad merkt op dat verzoeker met zijn argumentatie nog steeds de door het Commissariaat-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid niet weerlegt waar deze stelt dat zijn partner uitdrukkelijk stelde tijdens haar gehoor dat ze geen uiterlijke sporen gezien heeft en dat verzoeker aangaf geen verzorging nodig te hebben (administratief dossier, stuk 6, p. 7). Immers, verzoeker houdt voor dat zijn vrouw hem hielp bij het aanbrengen van de zalf op de blauwe plekken, wat noodzakelijkerwijze inhoudt dat zijn partner wel degelijk op de hoogte moet zijn geweest van enige vorm van uiterlijke sporen op het lichaam van verzoeker en dat zij hem bovendien geholpen heeft bij de verzorging, dit in tegenstelling tot haar verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Het argument van verzoeker dat de blauwe plekken het resultaat was van het dragen van zware kisten, kan de vastgestelde tegenstrijdigheid evenmin weerleggen. Bovendien is dit een *post factum* verklaring die geen steun vindt in het administratief dossier nu uit verzoekers eigen verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij niks uitlegde aan zijn vrouw over de blauwe plekken (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Verzoeker tracht de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheid. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheid geen ruimte laat voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

2.1.5.3. Inzake de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over de te ondertekenen documenten, stelt verzoeker dat hij bij zijn verklaring blijft dat hij een document heeft moeten ondertekenen bij zijn vrijlating en hij dit wou lezen alvorens te ondertekenen maar dat hem dit werd verboden. Verzoeker betoogt dat hij zwaar werd beledigd en er hem gezegd werd dat het zijn zaken niet zijn. Verzoeker poneert dat er hem wel eens tevoren werd gezegd dat hij documenten zou moeten ondertekenen in verband met een samenwerking en dat hij dit alles verteld heeft aan zijn vader. Verzoeker veronderstelt dan ook dat zijn

partner dit gesprek heeft gehoord en daaruit heeft afgeleid dat verzoeker die desbetreffende dag dergelijke documenten heeft ondertekend.

2.1.5.4. Waar verzoeker zich opnieuw beperkt tot het louter herhalen van zijn asielmotieven, merkt de Raad nogmaals op dat dit niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te onkrachten.

De Raad merkt op dat uit lezing van het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoekster bij haar eerste gehoor verklaarde dat haar man documenten moest ondertekenen in verband met de samenwerking met OMON (administratief dossier, stuk 13a, p. 2). Bij haar tweede gehoor verklaart verzoekers echtgenoot – in tegenstelling tot haar initiële verklaring – dat haar man misschien documenten heeft moeten ondertekenen maar dat ze het eigenlijk niet weet. Verder verklaart zij dat ze haar man het ondertekenen van documenten met zijn vader heeft horen bespreken, maar dat ze geen uitleg kreeg wanneer ze vroeg over welke documenten het ging (administratief dossier, stuk 6, p. 8). Wanneer de vrouw van verzoeker geconfronteerd wordt met haar tegenstrijdige verklaringen dienaangaande tijdens haar eerste gehoor, stelt zij dat ze zich niet kan herinneren toen verklaard te hebben dat het over documenten in verband met de samenwerking met OMON ging (administratief dossier, stuk 6, p. 8). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij niet wist over welke documenten het ging. Wanneer hij geconfronteerd wordt met het feit dat zijn vrouw verklaarde dat het ging om documenten in verband met samenwerking met OMON, antwoordt verzoeker dat niemand van hen de inhoud van de documenten kende aangezien ze ze hem niet lieten lezen (administratief dossier, stuk 5, p. 10). De Raad merkt op dat verzoekers post factum verklaring waar hij stelt dat er hem wel werd gezegd dat hij op een dag documenten zal moeten tekenen in verband met een samenwerking en dat hij dit alles aan zijn vader verteld heeft waaruit zijn vrouw waarschijnlijk zal afgeleid hebben dat hij dergelijke documenten heeft ondertekend, vindt geen steun in het administratief dossier en is in volledige tegenstrijd met zijn eigen verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal waar hij benadrukte dat niemand van hen de inhoud van de documenten kende nu hij ze niet heeft mogen lezen. De Raad is van oordeel dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas door deze nieuwe tegenstrijdigheid verder ondermijnd wordt. De Raad acht de motivering van de commissaris-generaal ter zake dan ook pertinent en draagkrachtig.

2.1.5.5. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen aangaande het al dan niet gemaskerd zijn van de mannen die zijn binnengevallen, betoogt verzoeker dat men een vergelijking maakt met de verklaringen van zijn partner op de dienst Vreemdelingenzaken terwijl zij op het gehoor bij het Commissariaat-generaal duidelijk gesteld heeft dat de mannen de eerste keer gemaskerd waren en de tweede keer ongemaskerd. Verzoeker meent dat er moet rekening gehouden worden met het feit dat tijdens het eerste interview op de dienst Vreemdelingenzaken kandidaat-vluchtelingen enorm lijden onder stress en in het onbekende worden gegooid. Het is dan ook geen publiek geheim dat dit interview dient te gebeuren in een korte tijdspanne en alle partijen de stress voelen van deze tijdsdruk. Verzoeker benadrukt dat zijn partner op het Commissariaat-generaal wel degelijk dezelfde verklaringen als hem heeft afgelegd.

2.1.5.6. De Raad wijst erop dat, in het kader van de asielprocedure de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid draagt, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Waar verzoeker meent dat de vastgestelde tegenstrijdigheid te wijten is aan stress ten gevolge van de tijdsdruk, dient te worden opgemerkt dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij een correct antwoord kan formuleren op de gestelde vragen aangaande de inval in het huis van verzoeker en zijn partner. Aangezien verzoekers partner getuige was van deze inval, mag er van haar verwacht worden dat zij een coherent relaas naar voren kan brengen over deze inval. Verzoeker duidt niet nader op welke punten de beweemde nervositeit van zijn partner haar verklaringen zou hebben

beïnvloed, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Uit het gehoorverslag kan niet worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het gehoor is geschied op normale wijze zonder dat daarbij sprake is van enige vorm van tijdsdruk die aan verzoekers partner zou zijn opgelegd.

2.1.5.7. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid over het huiszoekingsbevel, betoogt verzoeker dat hij op het moment van de huiszoeking niet thuis was en dat zijn vader achteraf wel verteld heeft wat er allemaal gebeurd is maar dat hij het blijkbaar niet allemaal goed heeft begrepen. Verzoeker meent dat het onrealistisch is van een persoon die op de vlucht is te verlangen dat hij alle details kent van een situatie waarbij hij niet aanwezig was.

2.1.5.8. De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad verklaarde dat er nooit een huiszoekingsbevel wordt getoond. Wanneer hij geconfronteerd wordt met de verklaringen van zijn vrouw die stelde dat wel een huiszoekingsbevel werd getoond, repliceert verzoeker dat hij daar niets van wist en dat zijn vader hem hierover niet informeerde (administratief dossier, stuk 5, p. 12). De Raad acht het evenwel niet geloofwaardig dat een dergelijk belangrijk gegeven – met name de huiszoeking – niet in detail met elkaar zou besproken worden en dat een belangrijk element hierin – zijnde het al dan niet tonen van een huiszoekingsbevel – onbesproken zou zijn geweest. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn post factum verklaring waar hij stelt dat zijn vader achteraf wel verteld heeft wat er gebeurd is maar dat hij blijkbaar niet alles goed begrepen moet hebben van zijn vader over het gebeurde, niet strookt met zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal afgelegd waar hij uitdrukkelijk stelde dat zijn vader hem over het huiszoekingsbevel niet informeerde.

2.1.5.9. Verzoeker betoogt dat hij in zijn feitenrelaas reeds heeft uitgelegd dat zijn intern paspoort in beslag werd genomen en dat hem het belang van documenten werd uitgelegd. Verzoeker stelt dat hij het nodige deed om zijn vader opnieuw te contacteren met het verzoek zijn best te doen om documenten op te sturen. Via contacten heeft zijn vader een onderhoud gehad met iemand die werkzaam is op de desbetreffende dienst en dat tegen betaling van een som geld hem werd toegestaan een kopij te hebben van de interne paspoorten. Verzoeker meent dat er geen mogelijkheid bestond om de originele documenten mee te krijgen. Verzoeker maakt deze documenten over echter zonder vertaling.

2.1.5.10. Wat betreft de niet-vertaalde fotokopieën van de interne paspoorten van verzoeker en zijn partner die aan het verzoekschrift zijn gehecht, merkt de Raad vooreerst op dat de Raad deze stukken niet in overweging neemt nu zij niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.1.5.11. Verzoeker betoogt dat hij ook informatie heeft proberen inwinnen over de advocaat maar dat deze blijkt spoorloos te zijn. Het is niet abnormaal in zijn land dat mensen zomaar van de ene dag op de andere verdwijnen en bovendien nemen mensen soms een valse identiteit aan omdat ze samenwerken met de autoriteiten.

2.1.5.12. Met zijn argumentatie weerlegt verzoeker de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing niet waar deze stelt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 17), blijkt dat in Khasavyurt noch het advocatenbureau noch de advocaat zelf gekend zijn, dit terwijl een register wordt bijgehouden van alle advocatenbureaus en alle geregistreerde advocaten. Zelfs indien zijn advocaat een valse identiteit zou hebben aangenomen, dan nog zou hij geregistreerd moeten staan onder de naam die verzoeker heeft opgegeven en zou ook het advocatenbureau moeten gekend zijn, nu verzoeker zelf verklaarde dat het antwoord van het parket gericht was aan zijn advocaat en deze bijgevolg zou moeten gekend zijn bij de Orde van Advocaten onder de door verzoeker meegedeelde gegevens. Het argument van verzoeker raakt kant noch wal.

2.1.6. Verzoeker betoogt voorts dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid waarbij hij citeert uit het UNHCR-handboek om zijn standpunt kracht bij te zetten. Verzoeker meent dat in casu geen rekening werd gehouden met deze aanwijzingen waarbij hij tevens verwijst naar een arrest van de Raad van 2 oktober 2008. Hij benadrukt dat indien zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's. Verzoeker meent dat zelfs het miniemste element dat kan aantonen dat verzoeker homoseksueel is in overweging dient genomen te worden.

2.1.7. De Raad benadrukt dat het aan de asielzoeker is om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden van de Vluchtelingenconventie om als vluchteling erkend te worden. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. In het relaas mogen bovendien ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Aangezien verzoeker zijn asielrelaas niet heeft geconcretiseerd aan de hand van bewijsstukken of begin van bewijs, zijn de verklaringen van verzoeker noodzakelijkerwijze de enige basis voor de beoordeling van zijn asielrelaas. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal het asielrelaas van verzoeker aan een grondig onderzoek heeft onderworpen, doch heeft vastgesteld dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt gelet op de diverse tegenstrijdigheden die zijn vastgesteld in zijn verklaringen en die van zijn partner en gelet op het feit dat verzoeker zijn reisroute niet aannemelijk heeft gemaakt. Waar verzoeker nog betoogt dat zijn homoseksualiteit in overweging moet worden genomen, merkt de Raad op dat verzoekers asielrelaas totaal geen uitstaans heeft met een eventuele homoseksualiteit in hoofde van verzoeker – verzoeker heeft dit nooit aangekaart en is daarenboven gevlucht met zijn partner die een vrouw is.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker betoogt ter adstructie van zijn middel dat de mensenrechten in Dagestan helemaal niet gerespecteerd worden en dat hij een groot risico loopt. Verzoeker benadrukt dat het Commissariaat-generaal onderkent dat bij acties van de rebellen en autoriteiten het niet uitgesloten is dat er ook burgerslachtoffers vallen doch dat het aantal slachtoffers beperkt zou blijven. Verzoeker meent evenwel dat slechts één menselijk onschuldig slachtoffer er één te veel is zodat niet kan ingezien worden hoe men kan redeneren over mensenlevens als 'beperkt'. Verzoeker vraagt zich af of hij moet hopen dat hij en zijn gezin niet bij dit 'beperkt' aantal zullen vallen. Verzoeker citeert uit ambtsberichten van 9 april 2010 om zijn standpunt kracht bij te zetten. Voor het overige verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting onder het eerste middel.

2.2.2. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.1.1..

2.2.3. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar ambtsberichten van 9 april 2010 – voor zover deze al betrekking hebben op de situatie in Dagestan zelf - maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn verwijzingen naar de algemene veiligheidssituatie in Dagestan niet aantoont dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu de verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande heeft gesteund op de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie, Dagestan; Algemene en Veiligheidssituatie*

update november 2009" van 23 november 2009 (administratief dossier, stuk 17), dat inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen. Uit bovenvermeld rapport blijkt dat gevechtssituaties in Dagestan wel degelijk aanwezig zijn doch van een open oorlog is geen sprake en de gevechtshandelingen concentreren zich enkel tussen rebellen en ordetroepen. Verzoeker slaagt er niet in de motivering van het Commissariaat-generaal te weerleggen wanneer deze vaststelt dat, hoewel het niet uit te sluiten is dat er ook burgerslachtoffers vallen, het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. Voormelde door verzoeker geciteerde ambtsberichten weerleggen niet dat de gevechtshandelingen zich concentreren tussen de militante rebellen en de ordediensten. Integendeel, uit *'Dagestan Veiligheidssituatie'* zoals geciteerd door verzoeker in het verzoekschrift blijkt dat de confrontaties plaatsvinden tussen militanten en veiligheidsdiensten. De motivering van de verwerende partij dat de huidige situatie in Dagestan niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar de veiligheidssituatie in Dagestan niet weerlegd. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

S. DE MUYLDER